

то и се спрѣ до щуреца,

Отъ невилѣло подскочи сивиятъ скакалецъ.

— Какво сте се събрали, приятели? — попита той, като окорори очи.

Отъ тукъ отъ тамъ долитаха гости, които се трупаха и надничаха. И колкото по-дълго гледаха, толкова повече се учудваха на майсторството на тѣхния веселъ приятелъ Сѣчко-Бечко.

А наистина, Сѣчко вършеше чудеса. До скоро дрипавитѣ крила на Гиздана блеснаха. Шаркитѣ върху тѣхъ наново се появиха. И тоя пжтъ като че бѣха по-хубави. Следъ като добре изпѣстри крилата ѝ, Сѣчко оправи съ сжщата четчица мѣха по тѣлото ѝ. Изведнѣжъ дветѣ дълги мустачета се изправиха и отхвърлиха връхчета назадъ. Очитѣ ѝ, сжщински едри капинени зърна, хвърлиха спокоенъ погледъ наоколо.

Тя сега видѣ колко много я гледатъ и ѝ се радватъ. Но днесъ, следъ работата на Сѣчка, тя не бѣше оная горделивка, каквато я знаеха доскоро.

— Толкова време живѣхъ, — заговори тя, — и не знаехъ, че единъ Сѣчко можелъ да върши такива чудеса. Моята гордостъ не ми даваше време

да мисля за друго, а само за хубостъта си. Но ето азъ сега разбрахъ, че освенъ мене, всички вие можете да вършите по нѣщо и то да бжде тѣй чудно. Моля ви се, станете мои приятели, и ми разказвайте какво сте видѣли и какво знаете. Азъ всѣки день ще ви диря, защото ще знамъ, че безъ приятелство животътъ е глупавъ и лъжливъ.

Радостъ се разлѣ всрѣдъ гоститѣ на Гиздана. Тѣ разбраха, че тя не е вече горделивка, а добра тѣхна приятелка.

И за да ѝ покажатъ, че радостъта имъ е голѣма, тѣ се хванаха въ кръгъ и залюлѣха буйно весело хоро. По срѣдата стоеше Гиздана. Отъ едната ѝ страна Сѣчко-Бечко, а отъ другата — щурецътъ, който дърпаше лжка върху жицитѣ на цигулката си и свирѣше тропливо хоро.

А синята пеперудка седѣше върху клончето на единъ храстъ, гледаше радостно Гиздана и си мислѣше:

— Брей, каква глупостъ щѣхме да направимъ! Че де има по-голѣма хубавица отъ Гиздана? Каквото и да се случи, пакъ тя ще ни бжде господарката.

Добри Немировъ